

Diana Gabaldon

*Lord John en
de broeders van
het zwaard*

Deel 3 van de *Lord John*-serie

Eerste druk oktober 2007
Tweede, gewijzigde herdruk 2018

ISBN 978-90-225-8348-7
ISBN 978-90-225-8348-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lord John and the Brotherhood of the Blade*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest

© 2007 Diana Gabaldon
© 2007 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL I
FAMILIE

I

Als het maar in de familie blijft

Londen, januari 1758

*De Vereniging ter Waardering van de
Engelse Beefsteak, een Herensociëteit*

Voor zover Lord John Grey wist, werden stiefmoeders in fictie doorgaans afgeschilderd als vilein, kwaadaardig, doortrapt, moordzuchtig en in sommige gevallen kannibalistisch. Stiefvaders daarentegen leken verwaarloosbaar, zo niet volkomen onbetekenend.

‘Wat denk jij? Squire Allworthy?’ zei hij tegen zijn broer. ‘Of Claudius?’

Hal stond ongedurig de globe van de club rond te draaien en oogde elegant, hoffelijk en absoluut onverteerbaar. Hij staakte zijn bezigheid en keek Grey niet-begrijpend aan.

‘Wat?’

‘Stiefvaders,’ verklaarde Grey zich nader. ‘Daar komen er opmerkelijk weinig van voor in romans, in tegenstelling tot stiefmoeders. Ik stond me gewoon af te vragen in welke karaktercategorie moeders nieuwe aanwinst zal vallen.’

Hal snoof. Zelf las hij weinig anders dan Tacitus en gedetailleerde Griekse en Romeinse geschiedenissen van militaire ondernemingen. Het lezen van romans beschouwde hij als een vorm van morele zwakte; vergeeflijk en zelfs begrijpelijk in hun moeder, die per slot van rekening een vrouw was. Dat zijn jongere broer deze zwakte deelde was echter minder acceptabel.

Toch zei hij slechts: ‘Claudius? Uit Hamlet? Dat zal toch niet, John, tenzij jij iets van moeder weet wat ik niet weet.’

Grey was er vrij zeker van dat hij een aantal dingen van zijn moeder wist waar Hal geen idee van had, maar dit was niet het juiste moment of de juiste plek om daarover te beginnen.

‘Kun jij nog andere voorbeelden verzinnen dan? Opmerkelijke stiefvaders uit de geschiedenis, misschien?’

Hal tuitte zijn lippen en fronste peinzend. Afwezig reikte hij naar het horlogezakje in zijn vest.

Grey voelde ook even aan zijn eigen horlogezakje, waar het goud en kristal van zijn eigen klingelende uurwerk – identiek aan dat van Hal – geruststellend zwaar aanvoelde.

‘Hij is nog niet laat.’

Hal schonk hem een zijdelingse blik, geen glimlach – Hal was niet in een stemming die een dergelijke uitdrukking toestond – maar niettemin niet geheel ontbloot van humor. ‘Het is in elk geval een militair.’

In Greys ervaring betekende het lidmaatschap van de broederschap van het zwaard niet noodzakelijkerwijze dat men punctueel was – hun vriend Harry was kolonel en altijd te laat – maar hij knikte goedmoedig. Hal was al gespannen genoeg. Grey had geen zin om een onzinnige woordenwisseling te beginnen die wellicht zijn weerslag zou hebben op hun eerste kennismaking met hun moeders aanstaande derde echtgenoot.

‘Het had erger gekund, neem ik aan,’ zei Hal terwijl hij verder ging met zijn sombere beschouwing van de globe. ‘Het is in elk geval geen verdomde handelaar. Of een winkelier.’ De afschuw droop van zijn stem bij het idee alleen al.

In feite was generaal Sir George Stanley een ridder, een onderscheiding die hij had verkregen voor zijn militaire verdiensten, niet door zijn geboorte. Hij kwam uit een familie van handelaars, maar dan wel in de betrekkelijk respectabele bankiers en scheepvaartwereld. Benedicta Grey echter, was een hertogin. Of was dat althans geweest.

Hoewel hij tot nu toe redelijk kalm was gebleven onder zijn moeders aanstaande huwelijk, kreeg Grey opeens een akelig gevoel in zijn maag; een lijfelijke reactie op het besef dat zijn moeder niet langer een Grey zou zijn, maar Lady Stanley zou worden – een volkomen vreemd iemand. Dit was natuurlijk belachelijk. Tegelijkertijd had hij opeens veel meer begrip voor Hal.

Het horloge in zijn zak begon het middaguur te slaan. Hals uurwerk klonk niet meer dan een halve seconde later; en de broers keken elkaar glimlachend aan, de handen op hun vestzakjes, opeens heel erg met elkaar verbonden.

De horloges waren identiek, geschenken van hun vader ter gelegenheid van de twaalfde verjaardag van elke zoon. De hertog was de dag na Greys twaalfde verjaardag overleden, zodat deze kleine erkenning van zijn mannelijkheid een bijzondere betekenis had gekregen. Grey stond op het punt iets te zeggen, maar opeens klonken er stemmen op de gang.

‘Daar heb je hem.’ Hal keek op en wist kennelijk nog niet of hij naar de hal zou gaan om Sir George te verwelkomen, of in de bibliotheek zou blijven om hem te ontvangen.

‘De heilige Jozef,’ zei Grey opeens. ‘Dat was ook een opmerkelijke stiefvader.’

‘Wat je zegt,’ zei zijn broer, met een zijdelingse blik. ‘En wie van ons dacht je...?’

Er viel een schaduw over het smyrnatapijt, geworpen door de gestalte van een buigende bediende die in de deuropening stond.

‘Sir George Stanley, milord. En gezelschap.’

Generaal Sir George Stanley was een verrassing. Hoewel Grey bewust geen Claudius of Heilige Jozef had verwacht, was de werkelijkheid enigszins... ronder dan verwacht.

Zijn moeders eerste echtgenoot was naar verluidt lang en knap geweest, terwijl haar tweede, zijn eigen vader, dezelfde niet al te grote doch redelijk gespierde gestalte, lichte huidskleur en blonde haar had gehad als zijn beide zoons. Sir George herstelde het vertrouwen in de wetten van de gemiddelden, dacht John geamuseerd.

Terwijl hij maar iets langer was dan John zelf, of Hal, en aardig gezet, was het gezicht van de generaal rond, vrolijk en van een blozende argeloosheid, onder een vrij sjofele pruik. Zijn gelaatstrekken waren uitermate onopvallend, op een paar grote bruine ogen na, die zijn gezicht iets aangenaam verwachtingsvol gaven, alsof hij niets leukers kon bedenken dan een ontmoeting met degene die hij voor zich had.

Ter begroeting maakte hij een buiging, maar vervolgens schudde hij beide Greys stevig de hand, waarmee hij bij John een warme, oprechte indruk achterliet.

‘Erg vriendelijk van jullie om mij uit te nodigen voor de lunch,’ zei hij met een glimlach van de ene broer naar de andere. ‘Ik kan niet zeggen hoezeer ik dit welkom op prijs stel. Juist daarom vind ik het een beetje vervelend dat ik meteen met een verontschuldiging moet beginnen – maar ik ben bang dat ik misbruik van jullie gastvrijheid heb gemaakt door mijn stiefzoon mee te nemen. Hij kwam vanmorgen volkomen onverwacht naar de stad, net toen ik van huis ging. Aangezien jullie in zekere zin toch broers gaan worden, dacht ik... eh, dat jullie het mij wellicht niet al te kwalijk zouden nemen als ik hem meenam om hem aan jullie voor te stellen.’ Hij lachte een beetje onhandig en kreeg een kleur; een eigenaardige eigenschap voor een

man van zijn leeftijd en positie, maar ergens wel vertederend, dacht Grey met een glimlachje.

‘Maar natuurlijk,’ zei Hal, die er zowaar in slaagde hartelijk te klinken.

‘Dat spreekt vanzelf,’ viel Grey hem bij. Hij stond het dichtst bij Sir George, draaide zich met uitgestoken hand om naar de metgezel van de generaal en stond oog in oog met een lange, slanke jongeman met donkere ogen.

‘Lord Melton, Lord John,’ zei de generaal, met een hand op de schouder van de jongeman. ‘Sta mij toe u voor te stellen aan mr. Percival Wainwright.’

Hal was ietwat uit zijn humeur, zag Grey. Hij voelde de ergernis van hem afstralen – Hal haatte verrassingen, vooral dit soort – maar zelf had hij op dit moment even geen aandacht voor zijn broers eigenaardigheden.

‘Uw dienaar, sir,’ zei hij terwijl hij Wainwrights hand vastpakte, met het vreemde gevoel dat zij elkaar al eens eerder hadden ontmoet.

De ander voelde het ook; hij zag de lichte verwarring op het gezicht van de jongeman, het flauwe fronsen van smalle donkere wenkbrauwen, alsof hij zich afvroeg waar...

Opeens drong, op precies hetzelfde moment, het besef tot hen door. Zijn hand klemde zich onwillekeurig wat steviger om die van de ander, zoals ook Wainwrights hand de zijne vastgreep.

‘En de uwe, sir,’ mompelde Wainwright, en deed met een zacht kuchje een stapje naar achteren. Hij stak zijn hand uit om die van Hal te schudden, maar keek nog even terug naar Grey. Zijn ogen waren ook bruin, maar heel anders dan die van zijn stiefvader, dacht Grey, terwijl de tijdelijke schok van herkenning vervaagde. Ze waren zacht, helder bruin, als droge sherry, en bijzonder expressief. Op dit moment dansten ze van plezier om de situatie – en straalden ze dezelfde intens persoonlijke belangstelling uit die Grey er al eens eerder in had gezien, bij hun eerste ontmoeting... in de bibliotheek van Lavender House.

Ook bij die gelegenheid had Percy Wainwright zich aan hem voorgesteld en hem een hand gegeven. Maar Grey was op dat moment een anonieme vreemdeling geweest en het was noodzakelijkerwijze bij een korte ontmoeting gebleven.

Hal heette de nieuw aangekomene beleefd welkom, maar nam hem intussen op met dezelfde blik van koele berekening die hij gebruikte voor een officier die nieuw was in het regiment.

Grey had het idee dat Wainwright de kritische blikken goed doorstond; hij was goed gebouwd, keurig en smaakvol gekleed, had een gave huid en knappe

trekken en een houding die zowel humor als fantasie deed vermoeden. Beide eigenschappen konden gevaarlijk zijn voor een officier, maar niet op het persoonlijke vlak...

Wainwright wierp op zijn beurt discreet nieuwsgierige blikken in de richting van Grey – en wie kon hem dat kwalijk nemen. Grey glimlachte en begon inmiddels wel plezier te krijgen in de verbazing van deze nieuwe ‘broer’.

‘Dank u,’ zei Wainwright, toen Hal hem welkom had geheten. Hij rukte zijn aandacht los van Grey en maakte een buiging voor Hal. ‘Uwe genade is bijzonder, eh... genadig.’

Na dit laatste, half ingeslikte woord bleef het een ogenblik stil terwijl Wainwright zich, net iets te laat, realiseerde wat hij had gezegd.

Hal verstijfde eventjes, maar herstelde zich snel en beantwoordde de buiging.

‘Graag gedaan,’ zei hij, onberispelijk beleefd. ‘Zullen we aan tafel gaan, heren?’

Hij draaide zich om naar de deur, zonder nog achterom te kijken. En dat was maar goed ook, dacht Grey, toen hij de haastige uitwisseling van gebaren en blikken zag tussen de generaal en zijn stiefzoon – schrik en ergernis bij de eerste, nog benadrukt door het rollen met de ogen en het grijpen naar de armoedige pruik; gegeneerde verontschuldiging bij de laatste – plus een stilzwijgende verontschuldiging naar Grey, toen Percy Wainwright zich met een gekwelde blik tot hem wendde.

Grey trok achteloos een schouder op. Hal was eraan gewend – en bovendien was het zijn eigen schuld.

‘We zijn hier precies op het goede moment,’ zei hij, met een glimlach naar Percy. Hij legde een hand op Wainwrights rug en gaf hem een zacht duwtje in de richting van de deur. ‘Het is donderdag. De kok van de Beefsteak maakt donderdag altijd een uitstekende runderragout. Met oesters.’

Sir George was zo verstandig verder geen woorden meer vuil te maken aan de flater van zijn stiefzoon en knoopte met beide Greys een gesprek aan over de campagnes van het afgelopen najaar. Percy Wainwright leek even uit het veld geslagen, maar herstelde zich snel en leek geboeid te luisteren.

‘Bent u in Pruisen geweest?’ vroeg hij, toen hij Grey over manoeuvres in de buurt van de Oder hoorde praten. ‘Maar het 46ste regiment was de laatste tijd toch in Frankrijk gestationeerd – of vergis ik me nu?’

‘Nee, geenszins,’ antwoordde Grey. ‘Ik ben tijdelijk overgeplaatst naar een Pruisisch regiment, als verbindingsofficier voor de Britse troepen aldaar, na

Kloster Zeven.’ Hij trok een vragende wenkbrauw op naar Wainwright. ‘U lijkt goed geïnformeerd?’

Wainwright glimlachte. ‘Mijn stiefvader overweegt een aanstelling voor mij te kopen,’ gaf hij ruiterslijk toe. ‘Ik heb de laatste tijd heel veel militaire gesprekken aangehoord.’

‘Dat geloof ik onmiddellijk. En heeft u zich inmiddels een mening en wellicht een voorkeur gevormd?’

‘Nog niet,’ zei Wainwright, zijn heldere blik strak op Grey gevestigd. Hij glimlachte. ‘Tot vandaag.’

Greys hart maakte een sprongetje. Na de vorige keer dat hij Percy Wainwright had gezien had hij zijn best gedaan hem te vergeten, met zijn zachte donkere krullen en zijn nonchalant los hangende foulard. Vandaag was zijn haar net als dat van Grey zelf glad geborsteld, bij elkaar gebonden en gepoederd, droeg hij eenvoudig blauw en ontmoetten zij elkaar hier als echte heren. Maar de geur van Lavender House leek nog tussen hen te hangen – een geur van wijn en leer en de scherpe, doordringende, muskusachtige lucht van mannelijk verlangen.

‘Kom, kom, Percy,’ zei de generaal, met een licht afkeurende klank in zijn stem. ‘Niet zo haastig, jongen! We krijgen nog een gesprek met kolonel Bonham, en met Pickering, niet te vergeten.’

‘Is het werkelijk?’ zei Grey luchtig. ‘Maar dan moet u mij toch zeker toestaan u een rondleiding te geven door het kwartier van het 46ste in Cadogan Square. Als wij dan toch met een ander regiment moeten concurreren om het genoeg van uw gezelschap, moet u ons de kans geven ons van onze beste kant te laten zien.’

Percy glimlachte nog breder. ‘Dat zou mij een bijzonder groot genoeg zijn, milord,’ zei hij. En met die woorden vond er een kleine, bijna ondefinieerbare verschuiving plaats in de atmosfeer die er tussen hen hing.

Het gesprek werd vervolgd, maar nu als een menuet van goede manieren, heel precies en verfijnd. En net zoals een flirtend stelletje een hele wereld aan betekenis kan leggen in een aanraking, zo deden zij dat nu ook, zonder één enkele aanraking. Hun onuitgesproken gesprek vloeyde ongehinderd voort onder het mom van routinematige beleefdheden.

‘Houdt u van honden, Lord John?’

‘Heel erg zelfs, hoewel ik zelf op dit moment helaas geen honden heb. Ik ben maar zelden thuis, ziet u.’

‘Ah. En wanneer u in Engeland verblijft, woont u bij uw broer?’ Hij keek in Hals richting, en vervolgens weer naar Grey, de vraag overduidelijk in zijn ogen.

Weet je broer het?

Met zijn aandacht ogenschijnlijk bij het broodje dat hij uit elkaar trok, schudde Grey zijn hoofd. De vraag wat Hal al dan niet wist was veel te ingewikkeld om hier te bespreken. Laten we het erop houden dat Hal niets van Lavender House wist en ook niets van zijn broers associatie ermee. Dat volstond vooralsnog.

‘Nee,’ zei hij terloops. ‘Ik logeer bij mijn moeder in Jermyn Street.’ Hij keek Percy een ogenblik recht in de ogen. ‘Hoewel ik misschien naar iets anders uit ga kijken, nu haar huiselijke omstandigheden gaan veranderen.’

Er verscheen een klein glimlachje om Percy’s mond, maar Sir George, die zijn eigen gesprek een ogenblik had gestaakt om op een hap vlees te kauwen, had de opmerking opgevangen en boog zich nu met een oprecht goedwillende blik op zijn ronde gezicht over de tafel.

‘Mijn beste Lord John! U hoeft wat mij betreft helemaal niet naar een ander adres uit te kijken! Benedicta wil haar woning in Jermyn Street graag aanhouden en ik zou niet graag zien dat mijn aanwezigheid haar van het gezelschap van haar zoon berooft.’

Grey zag hoe zijn broer zijn lippen stijf op elkaar kneep bij de gedachte dat Sir George zijn intrek zou nemen in Jermyn Street. Hal wierp hem een scherpe, waarschuwendende blik toe.

Als je het maar uit je hoofd laat! Ik wil dat je daar blijft, om die kerel een beetje in de gaten te houden.

‘U bent al te vriendelijk, sir,’ antwoordde Grey. ‘Maar het heeft geen haast. Ik zal me immers binnenkort weer bij mijn regiment voegen.’

‘Ach ja.’ Sir George keek geïnteresseerd en wendde zich tot Hal. ‘Hebt u ook al nieuwe orders voor het voorjaar, milord?’

Hal, die net een dikke oester aan zijn vork had geprikt, knikte. ‘Zodra het weer het toestaat, gaan wij weer terug naar Frankrijk. En uw troepen...’

‘O, voor ons is het West-Indië,’ antwoordde Sir George terwijl hij om meer wijn wenkte. ‘Zeeziekte, muskieten en malaria. Hoewel ik moet zeggen dat dat vooruitzicht voor iemand van mijn leeftijd toch wat minder afschrikwekkend is dan modder en bevrozing. En bovendien is de bevoorrading er wat makkelijker.’

Toen hij hoorde dat Sir George niet lang in Engeland zou blijven, ontspande Hal een beetje. Benedicta’s geld stond op haar eigen naam en was grotendeels veilig gesteld – of in elk geval zo veilig als de wet en Hal het konden stellen. Het was zijn moeders lichamelijke welzijn dat hem op dit moment de grootste zorgen baarde. Dat was waarschijnlijk ook de opzet van deze lunch;

om Sir George heel goed duidelijk te maken dat Benedicta Greys welzijn haar zonen na aan het hart lag en dat dit ook na haar huwelijk zo zou blijven.

Je denkt toch niet dat hij haar zal slaan? vroeg Grey stilzwijgend en met opgetrokken wenkbrauwen aan zijn broer. *Of dat hij een maîtresse in huis zal halen?*

Er verscheen een stuurse blik op Hals gezicht, om Grey duidelijk te maken dat Grey wel erg veel vertrouwen had in de goedheid van de mens. Gelukkig was Hal zelf niet zo goed van vertrouwen!

Grey rolde even met zijn ogen en keek toen van zijn broer naar de bediende, die een schaal warme pruimen binnenbracht voor bij het schapenvlees.

Sir George en Hal stortten zich in een verhitte discussie over de problemen van de werving van rekruten en bevoorrading, zodat Grey en Percy Wainwright wederom aan hun eigen lot werden overgelaten.

‘Lord John?’ vroeg Wainwright met zachte stem en gefronste wenkbrauwen. ‘Het is toch Lord John?’

‘Lord John,’ bevestigde Grey met een korte zucht.

‘Maar...’ Percy keek weer even naar Hal, die zijn vork had neergelegd en met de zilveren pen die hij altijd bij zich had een ingewikkeld patroon van troepenbewegingen op het linnen tafellaken tekende. De ober zag het met een ietwat sombere blik gebeuren.

Is hij dan geen hertog? ‘Lord John’ was de correcte aanspreekvorm voor de jongere zoon van een hertog, terwijl de jongere zoon van een graaf eenvoudig ‘de hooggeboren John Grey’ zou zijn. Maar als Greys vader een hertog was geweest, dan...

‘Ja,’ zei Grey, een hulpeloze blik richting plafond werpend.

Kennelijk was Sir George nog niet in de gelegenheid geweest zijn stiefzoon van de kwestie op de hoogte te brengen, behalve dan dat hij hem had gewaar-schuwd Hal niet met ‘Uwe Genade’ aan te spreken – de correcte aanspreek-vorm voor een hertog.

Grey haalde lichtjes zijn schouders op, waarmee hij wilde aangeven dat hij hem de details van de situatie later nog wel eens zou uitleggen. Waar het in feite op neerkwam, bedacht hij, was dat hij net zo koppig was als zijn broer. Die gedachte bezorgde hem een eigenaardig tevreden gevoel.

‘Dus u overweegt een aanstelling bij het 46ste te verwerven?’ vroeg Grey, zijn brood gebruikend om de jus van zijn bord te deppen.

‘Misschien. Als, eh... alle partijen daarmee akkoord gaan,’ zei Wainwright terwijl hij eerst naar zijn stiefvader en Hal keek en vervolgens weer naar Grey.

En wat zou jij ervan vinden?

‘Het lijkt mij een ideale regeling,’ antwoordde Grey. Hij glimlachte naar Wainwright. ‘Dan zouden we niet alleen aangetrouwde broers zijn, maar ook wapenbroeders.’ Hij pakte zijn wijnglas om op het idee te proosten, nam een slokje wijn, liet het door zijn mond rollen en genoot van het gevoel van Percy’s ogen, die zijn gezicht niet loslieten.

Percy nam ook een slok en likte nadrukkelijk zijn lippen af. Ze waren zacht en vol en rood van de wijn.

‘Lord John, vertelt u mij eens wat u van onze Pruisische bondgenoten vond. Was u bij een artillerieregiment ingedeeld, of bij de infanterie? Ik moet eerlijk bekennen dat ik er niet zo goed van op de hoogte ben hoe alles aan het oostelijk front geregeld is.’

Sir Georges vraag rukte Greys aandacht even los van Percy en het gesprek werd weer wat algemener. Hal ontspande zichtbaar, hoewel Grey kon zien dat hij nog lang niet voor Sir Georges charmes was bezweken.

Wat ben je toch een achterdochtige rotzak, zei hij met een blik op zijn broer na een nogal indringende vraag.

Ja, en dat is maar goed ook, antwoordde Hals donkere blik, alvorens zich tot Percy Wainwright te richten met een hoffelijke herhaling van Greys uitnodiging om de regimentskazerne te bezoeken.

Tegen de tijd dat het dessert werd opgediend, leken zich echter op alle fronten hartelijke relaties te hebben gevormd. Sir George had naar tevredenheid antwoord gegeven op al Hals vragen en leek zich niet te storen aan de nogal persoonlijke aard van sommige ervan. Grey had zelfs de indruk dat Sir George zich stiekem wel amuseerde om zijn broer, hoewel hij zijn best deed Hal daar niets van te laten merken.

Intussen hadden hij en Percy Wainwright een gemeenschappelijke passie voor de paardenrennen, het theater en Franse schrijvers vastgesteld – hoewel een gesprek over dit laatste onderwerp zijn broer een gemompeld ‘o, god!’ ontlokte en voor hem aanleiding was om nog een rondje cognac te bestellen.

Buiten sneeuwde het inmiddels; op het moment dat er heel even een stilte viel in het gesprek, hoorde Grey de fluistering van de vlokken tegen het raam, hoewel de zware gordijnen gesloten waren tegen de winterse kou en de ruimte verlicht werd door kaarsen. Bij het horen ervan liep er een aangename huivering over zijn rug.

‘Heeft u het koud, Lord John?’ vroeg Wainwright, die dit merkte.

Hij had het niet koud; er brandde een heerlijk vuur in de open haard, dat voortdurend werd opgestookt door het personeel van de Beefsteak. Bovendien zorgde een overvloed aan warm eten, wijn en cognac voor voldoende warmte.

Juist op dat moment kwam de ober binnen met bekers warme wijn, gekruid met een Caraïbisch snufje kaneel.

‘Nee hoor,’ antwoordde hij, zijn beker van het dienblad nemend. ‘Maar er is niets zo aangenaam als na een goede maaltijd lekker warm binnen zitten, terwijl buiten de elementen woeden. Vindt u ook niet?’

‘O, ja.’ Wainwrights oogleden waren zwaar geworden en hij leunde achterover in zijn stoel, zijn blanke huid blozend in het kaarslicht. ‘Bijzonder... aangenaam.’ Zijn lange vingers gleden even naar zijn halsdoek, alsof die een beetje strak zat.

De wetenschap dat er nog andere – nog veel aangenamere – manieren waren om warm te blijven hing tussen hen in, net zo doordringend als de geuren van kaneel en wijn. Hal en Sir George begonnen, onder het uitspreken van hun wederzijdse spijt, aanstalten te maken om op te stappen.

Even lagen Percy’s lange, donkere wimpers op zijn wang, maar toen sloeg hij ze weer op om Grey in de ogen te kijken.

‘Misschien hebt u zin mij deze week te vergezellen naar Lady Jonas’ salon – daar zal zij Diderot ontvangen. Woensdagmiddag, als u zich dan vrij kunt maken?’

En worden wij dan minnaars?

‘O, ja,’ zei Grey terwijl hij het linnen servet naar zijn lippen bracht. Hij voelde het bloed in zijn vingertoppen kloppen. ‘Dat denk ik wel.’

Nou ja, dacht hij, *goed beschouwd is het geen incest,* en schoof zijn stoel naar achteren om op te staan.

Tom Byrd, Greys lijfknecht, zat met een stukje brood het goudgalon op Greys uniform op te wrijven om het te laten glanzen en luisterde intussen belangstellend naar Greys verslag van de lunch met generaal Stanley en zijn stiefzoon.

‘Dus de generaal wil hier komen wonen, milord?’ Grey zag Tom piekeren over wat deze verandering voor zijn eigen wereldje kon gaan betekenen; de generaal zou ongetwijfeld zelf ook personeel meenemen, inclusief een lijfknecht of ordonnans. ‘Komt die zoon, die mijnheer Wainwright, dan ook mee?’

‘O, dat lijkt me niet.’ Eerlijk gezegd was die gedachte nog niet bij Grey opgekomen, en hij nam een ogenblik de tijd om erover na te denken. Wainwright had gezegd dat hij zijn eigen kamers had, ergens in Camden Town. Bij het zien van de hartelijke band die er tussen Sir George en zijn stiefzoon leek te bestaan, had hij echter aangenomen dat dit waarschijnlijk te maken had met de beperkte ruimte die de generaal zelf op dit moment tot zijn beschikking had – en anders met Wainwrights voorkeur voor privacy.

‘Ik weet het eigenlijk niet. Misschien wel.’ Het was een verontrustende, doch niet per se een onprettige gedachte. Grey glimlachte naar Tom en trok zijn kabaai wat dichtër om zich heen om warm te blijven; ondanks het vuur was het koud in de kamer. ‘Maar als dat zo is, denk ik niet dat hij een lijf-knecht mee zal brengen.’

‘O,’ zei Byrd bedachtzaam. ‘Zou ik hem dan ook moeten bedienen, milord? Niet dat ik dat erg zou vinden,’ voegde hij er snel aan toe. ‘Maar wat denkt u, geeft hij een beetje om kleren?’

In die laatste vraag klonk zo’n hoopvolle toon, dat Grey erom moest lachen.

‘Dank je, Tom. Hij kleedt zich keurig, maar niet fatterig. Maar ik heb begrepen dat hij een aanstelling wil verwerven. Dat betekent voor jou dus alleen nog maar meer uniformen, ben ik bang.’

Byrd reageerde niet hoorbaar, maar zijn blik op Greys laarzen, die aangekoekt met modder, stro en mest bij de haard stonden, zei genoeg. Hij schudde zijn hoofd, keek met half dichtgeknepen ogen naar de jas waarmee hij bezig was, besloot dat die er zo wel mee door kon, stond op en veegde wat broodkruimels in de open haard.

‘Heel goed, milord,’ zei hij berustend. ‘Maar voor de bruiloft zult u er piekfijn uitzien, al moet ik er dood bij neervallen. Nu we het er toch over hebben, als we in maart weer naar Frankrijk gaan, zou ik als ik u was deze week maar een afspraak maken met uw kleermaker.’

‘O? Goed. Maak maar een lijstje van wat we nodig hebben. In elk geval ondergoed.’ Het gezicht van beide mannen vertrok bij de herinnering aan wat op het vasteland voor onderbroeken doorging.

‘Ja, milord.’ Tom bukte zich om sintels in de beddenpan te scheppen. ‘En een hertenleren broek.’

‘Die heb ik toch al?’ vroeg Grey verbaasd.

‘Inderdaad,’ zei Tom, zich weer oprichtend, ‘en god mag weten waar u op zat toen u hem de laatste keer aanhad.’ Hij wierp Grey een afkeurende blik toe. Tom was achttien en had een vollemaansgezicht, maar zijn afkeurende blikken zouden een oude vent van tachtig niet hebben misstaan. ‘Ik heb mijn best gedaan, milord, maar als u die broek aantrekt, denk er dan aan dat u uw jas aanhoudt, anders zullen de mensen zeker denken dat u in uw broek hebt gescheten.’

Grey schoot in de lach en maakte plaats voor Tom, zodat deze het bed kon verwarmen. Hij trok zijn kabaai en pantoffels uit en gleed tussen de lakens, dankbaar voor de warmte aan zijn koude voeten.

‘Jij hebt toch een paar broers, Tom?’

‘Vijf, milord. Voordat ik voor u kwam werken had ik nog nooit een eigen bed gehad.’ Tom schudde zijn hoofd, zich verbazend over hoeveel geluk hij had gehad, en grijnsde naar Grey. ‘Maar u hoeft vast uw bed niet met die mijnheer Wainwright te delen.’

Grey had een plotseling visioen van Percy Wainwright, languit naast hem uitgestrekt in bed, en voelde een buitengewone warmte door zich heen stromen, die niets te maken had met de warmte van de beddenpan.

‘Ik betwijfel het,’ zei hij, en dacht er gelukkig aan erbij te lachen. ‘Je kunt de kaars nu wel uitblazen, Tom, dank je.’

‘Welterusten, milord.’

De deur viel dicht achter Tom Byrd en Grey lag te kijken hoe het schijnsel van de vlammen over de inrichting van de kamer speelde. Hij hechtte zich niet bijzonder aan plekken – dat kon een soldaat zich niet veroorloven – en dit huis vormde ook geen groot deel van zijn verleden; de gravin had het nog maar enkele jaren geleden gekocht. En toch voelde hij opeens een bepaalde nostalgie – maar waarvoor, dat wist hij eigenlijk niet.

De nacht was stil en koud, maar leek tegelijkertijd vol rusteloze beweging. Het flakkeren van de vlammen; het opflakkeren van het gevoel van opwinding dat in zijn lichaam gloeide. Hij voelde dingen veranderen en verschuiven, zonder ze te zien, en had het eigenaardige gevoel dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn. Dat was natuurlijk onzin; niets was ooit hetzelfde.

Toch lang hij nog heel lang wakker en wenste dat de tijd, de nacht, dit huis en hijzelf nog heel eventjes konden blijven zoals ze waren. Desondanks doofde het vuur en viel hij in slaap, zich in zijn dromen bewust van de aanwakkerende wind buiten.